

De l'aula al Tecnoespai

Tot va començar a principis del 2011, quan buscava una feina per aquell estiu. Fins aleshores m'havia guanyat uns estalvis donant classes particulars a companys de la universitat i a alumnes de l'escola, però sentia que havia arribat el moment de fer un pas més. Recordo encara la meva primera entrevista de treball, al parc d'atraccions del Tibidabo. Va durar ben poc: el cap de Recursos Humans, amb amabilitat, em va dir que aquell lloc no era per a mi. Vaig sortir d'allà amb una barreja de decepció i alleujament.

Un mes més tard, a la jornada d'empreses de l'EUETIB, vaig escoltar la xerrada d'una noia del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona. Parlava del CETIB, dels serveis i de la importància de la precol·legiació. Quan ho vaig comentar a casa, els meus pares em van animar a aprofitar aquella oportunitat. Dos dies després, ja havia entregat la documentació. No podia imaginar que aquell gest canviaria el rumb de la meva vida professional.

La Cristina Olmos, del Col·legi, em va informar que hi havia una vacant al Tecnoespai. Vaig enviar el currículum i, al cap de pocs dies, em van contractar. Allà vaig conèixer en Fares, que m'ensenyà els primers trucs del dia a dia, i companys com la Sílvia, en Jordi, en Miquel Carreras i l'Anna Mans, que em van transmetre paciència, disciplina i compromís. Però si hi ha algú que em va marcar especialment va ser en Ricard Piqué, el comercial del Col·legi. Ell no només em parlava de vendes i estratègia, sinó que m'oferia consells de vida i advertències sobre tot allò que cal evitar si es vol créixer dins d'una empresa.

Durant quatre anys, el Tecnoespai va ser la meva escola més gran: vaig aprendre què significa guanyar un sou, complir horaris, fer hores extres, atendre el públic i, sobretot, escoltar. Vaig aprendre dels col·legiats que venien als cursos i als lloguers de sales, i vaig entendre que darrere de cada enginyer hi ha una història i una lliçó.

Encara avui, molts em recorden com "l'Eduard del Tecnoespai", aquell noi jove i somrient que va créixer dins del Col·legi i que ara hi continua vinculat com a membre de la Junta.

Després d'aquella etapa, gràcies a la borsa de treball, vaig començar a *GMR Homologaciones*, on vaig descobrir el món de l'automoció i vaig posar els fonaments del que avui sóc com a professional.

Quan miro enrere, entenc que tot va començar amb una entrevista fallida i una porta que es va obrir quan menys ho esperava. I és que, a vegades, la carrera professional no arrenca amb grans èxits, sinó amb petites oportunitats que, si les abranges amb il·lusió, es converteixen en el millor dels camins.

Pseudònim: BITEC